

relse. Vi kunde dengang ikke sætte Noget igjennem, skjøndt der var et væsentligt Stemmeantal for, ikke at lade Portofriheden udgaa, og navnlig kunde man heller ikke sætte det igjennem, som forekom mig personlig at være det Væsentligste nemlig en Underkjendelse af den udmærkede Opfindelse, som den daværende Finansminister havde gjort om at lade Portogodtgjørelsen forsvinde i i Kontorholdsogodtgjørelsen. Saaledes blev det udtrykt den Gang, men ganske vist haaber jeg nu at faae Ret deri, at den forsvinder paa den Maade, at Portoudgifterne gaa ud af Embedsmændenes Lommer. Jeg takker Ministeren for hans Udtalelse idag og haaber, at han vil finde en Ordning af Forholdet saaledes, at Embedsmændene og Embedsførelsen kunne fke lige Ret.

Justitsministeren (Nellemann): Jeg skal først bemærke, at jeg ikke er Herre over Spørgsmaalet om Affkæffelsen af Portofriheden; det er Noget, der ikke henhører under Justitsministeriet, og det var derfor heller ikke dertil, at mine Bemærkninger refererede sig. Det vil altsaa slet ikke være mig, der vil have at optage dette Spørgsmaal, men det Gnefte, der henhører under mig, og som jeg har yttret mig om, er, om den Maade og Wei, paa hvilken man kunde skaffe Netsbetjentene et virkelig fuldstændigt Vederlag for deres Udgifter til Porto. Jeg har slet ikke her tænkt mig, at Lovbestemmelsen om Portofrihedens Ophævelse skulde røres eller forandres, men er gaaet ud fra, at den stod som Noget, jeg maatte betragte som et foreliggende Faktum, som jeg maatte høre mig for. Derimod mener jeg, at der kunde raades Bod paa Ulemperne ved at indføre det System, at Udgifterne til Porto godtgøres efter Regning, og jeg skal bemærke, at de praktiske Ulemper, som herved kunde foraarsages, ikke ere saa overordentlig store; thi det, at Regningen over forbrugt Porto indsendes og revideres i Ministeriet, er Noget, der sker stadig den Dag i Dag og fremdeles vil vedblive, nemlig til Brug ved den befalede femaarige Revision af Kontorholdet. Det er jo nemlig foreskrevet, at Kontorholdsvederlaget skal revideres hvert femte Aar og at denne Revision skal forberedes paa Grundlag af fuldstændige Indberetninger angaaende alle de havte Udgifter, derunder indbefattet Porto; altsaa det, at disse Indberetninger skulle indsendes til Ministeriet og revideres der, er Noget, der alligevel skal finde Sted, Noget, der ikke kan undgaaes. — Dernæst skal jeg med Hensyn til hvad en anden æret Taler sagde, at man nødvendigvis maatte paastaa, at de indgivne Regninger ere urigtige for at komme til det Resultat, at man ikke vil bevilge Gjennemsnittet af de virkelig havte Udgifter i de sidste fem Aar, bemærke, at det behøver man ikke at forudsætte; thi man kan sige: „Det er maasse meget rigtigt, at Netsbetjenten har havt disse Udgifter, men han kunde have været

mere sparsommelig, og derfor bevilge vi ham ikke saa Meget.“ Det er den Betragtning, hvorefter det er gaaet frem. Dette er blot en faktisk Berigtigelse, jeg vil gjøre. Med Hensyn til denne Gjenstand er det jo forøvrigt saaledes, at der igjennem den lange Arrække, hvori disse Kontorholdslove aarlingen have været til Behandling, specielt hos det Udvalg, der i det andet Thing pleier at blive nedsat over disse Sager, har uddannet sig visse Grundsætninger, som man i længere Tid har fulgt med Hensyn til disse Love, Grundsætninger om, hvor Meget der bør beregnes for en Fuldmægtig, hvormeget for en Skriver, hvormange af saadanne Kontorbetjente der behøves ved ethvert Embede i Forhold til dets Størrelse og desl.; det er Grundsætninger, der, som sagt, ere blevene fulgte i en længere Arrække og hvorpaa alle de nu bestaaende Kontorholdsvederlag bero, og som det derfor vistnok heller ikke vil være let at faae forandrede.

Ordningsbestemmelser: Jeg kan dog ikke undlade at sige et Par Ord til det, som den ærede Minister udtalte i Slutningen af sit Foredrag. Det er jo fuldkommen rigtigt, at, hvor man gennem en Række af Aar giver sig af med den samme aarlig tilbagevendende Art Sager, udvikler der sig visse Grundsætninger, men naar den høitærede Minister udtalte, at det vilde have sine Vanskeligheder at faae forandret Grundsætningen navnlig om, hvor meget der bør beregnes til en Fuldmægtig og hvor meget til en Skriver, saa tror jeg, at ethvert fornuftigt Menneffe maa, naar han kender de Beløb, som disse Regler gaa ud paa, kunne sige sig selv, at det er aldeles umuligt, at en Embedsmand kan holde Folk for dette Beløb. Saavidt jeg veed, er Grundsætningen den, at der til en Fuldmægtig bevilges 800 Kr. og til en Skriver 400 Kr. Det kan være en Beregning, som maasse kan holde Stik, hvor det er givet, at Embedsmanden har det i sin Magt at skaffe de paagjældende Kontorbetjente privat Fortjeneste; men hvor det ikke er givet, der er det klart, at man paa ingen Maade kan koste og lønne Folk for et saadant Beløb. Hvad Fuldmægtigene angaar, vil jeg nærmest sige, at med Hensyn til dem gaar det bedre an, fordi de have Afgang til en Del privat Fortjeneste, skjøndt denne for en Del blev indskrænket ved Cirkulæret af 1861, som sagde, at de ikke i Kontortiden maatte befatte sig med private Forretninger, et Cirkulære, der efter min Mening gik meget mere eller i det Mindste ligesaa meget ud over Befolkningen, som over Kontorbetjentene, fordi det er taabeligt, at Folk,

Rettelser:

Formandens Foredrag Sp. 1152, L. 8 f. o. „der ikke behøve“ løs: „der behøve“.